

Εφημερίς τῶν Κυρίων

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυρίων
 καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
 ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
 παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
 ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῇ
 ἀποστολῇ τοῦ φύλλου γίνε-
 ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
 ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
 εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
 Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
 γραφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ
 δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
 πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
 τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
 λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
 Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
 τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
 σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
 γραμματόσημον 50 λεπτῶν
 πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
 κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γυναῖκες ἐπιθεωρήτριαι Παρθεναγωγείων. — Ὁ φίλος τοῦ ἀνθρώπου
 (ὑπὸ κ. Μαρίας Μονέν). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Βῶλον. Δ'. — Νὰ ἦμιν
 (ποίημα ὑπὸ δος Μαρίας Πίπιζα). — Φυσιογνωμικὰ (ὑπὸ κ. Ἐλένης
 Ζαΐδου). — Γυναῖκες αὐταπάρνησις (ὑπὸ κ. Ἀννῆς Γ. Σερούτου). — Αἱ
 ἀγρυπνίαι τῶν παιδῶν. — Συμβουλαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΡΙΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

Ἄν καὶ τὸ φλέγον σταφιδικὸν ζήτημα ἀπασχολῇ νυχθημε-
 ρὸν τὴν Βουλὴν, ἂν καὶ πυρετωδῶς ἐργάζεται αὕτη πρὸς ἐπι-
 ψήφισιν τῶν ἐπειγόντων νομοσχεδίων τῆς παρούσης περιόδου,
 οὐχ ἥττον διὰ πρώτην ἔσως φράξιν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἐλ-
 ληνικοῦ Βασιλείου κατ' ἐπανάληψιν γίνεται λόγος περὶ γυναι-
 κείων ζητημάτων καὶ προτείνονται προοδευτικώτατα νομοσχέ-
 δια ἀναγόμενα εἴτε εἰς τὴν γυναικείαν παιδείαν, εἴτε εἰς τὴν
 γυναικείαν δρᾶσιν.

Τὸ εὐχάριστον δ' εἶναι ὅτι ὅχι μόνον ἡ Κυβέρνησις, ἀλλὰ
 καὶ αὕτη ἡ ἀντιπολίτευσις φαίνεται ὡς πρὸς τὸ γυναικεῖον ζή-
 τημα λίαν προοδευτικὴ, ἀφοῦ μάλιστα ἡ κατὰ τὴν ἐβδομάδα
 ταύτην γενομένη πρότασις περὶ ἐπιθεωρητριῶν τῶν σχολείων
 ὑπεστηρίχθη παρὰ βουλευτοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τοῦ ρέκτου
 καὶ φιλοπροόδου κ. Ν. Σχινᾶ. Τὸ ζήτημα τῶν ἐπιθεωρη-
 τριῶν τῶν Παρθεναγωγείων ἐθεωρήσαμεν πᾶντοτε μεγίστης
 σπουδαιότητος, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 396 δὲ φύλλον μας μεταξὺ τῶν
 ἄλλων ἐπειγουσῶν τροποποιήσεων, ἃς ἐθεωροῦμεν ἀναγκαιοτά-
 τας διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον καὶ κανονικὴν λειτουργίαν τῶν Παρ-
 θεναγωγείων ἐτάζαμεν καὶ τοῦτο.

Ἄλλως τε ἡ Ἑλλὰς δὲν κιννοτομεῖ βεβαίως, ἀφοῦ ἤδη τὰ
 πλεῖστα τῶν Εὐρωπαϊκῶν καὶ Ἀμερικανικῶν κρατῶν ἀπὸ δε-
 καπενταετίας περίπου καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν
 Παρθεναγωγείων παρὰ γυναικῶν ἀνεγνώρισαν, καὶ εἰς διορι-

σμὸν τακτικῶν ἐπιθεωρητριῶν προέβησαν.

Ἡ Γαλλία μάλιστα, ἥτις βεβαίως δὲν κατέχει τὴν πρώτην
 βαθμίδαν, προκειμένου περὶ γυναικείας μορφώσεως, — ἦν τόσον
 ἐπολέμησαν ὁ κληρὸς καὶ οἱ κληρικόφρονες πολιτικοὶ — δὲν ἐδί-
 στασε καὶ εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦ κράτους ἐκπαιδευτικὸν συμβού-
 lion νὰ διορίσῃ πρὸ δεκαετίας περίπου γυναῖκα, τὴν ἀρίστην
 καὶ σοφὴν παιδαγωγὸν κ. Kergomarc, ἥτις μεγάλως συνετέ-
 λεσε εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς Γυναικείας ἐν Γαλλίᾳ ἐκπαιδεύ-
 σεως, καὶ εἰς τὴν καλλιτέρευσιν τῆς θέσεως τῶν δυστυχῶν δι-
 δασκαλισσῶν, αἵτινες ὑπὸ ἐπιθεωρητῆς καὶ ἐποπτικῆς συμβού-
 λια μόνον ἀνδρῶν, κομμικτὰ κατὰ τὸ πλεῖστον συμφέροντα
 ἐξυπηρετοῦντων, τὰ πᾶντα ὑφίστανται. Ὡς μάλιστα παρ'
 αὐτοῦ τοῦ στόματος τῆς κ. Kergomarc ἠκούσαμεν, πολλὰ ἐκ
 τῶν διδασκαλισσῶν, αἱ νεώτεραι βεβαίως καὶ εὐειδέστεραι, ἐὰν
 ἤθελον νὰ διατηρήσουν τὴν θέσιν των, ὥφειλον νὰ θυσιάζουν
 τὴν τιμὴν των εἰς τοὺς συνεχέστερα ἐρωτολήπτους κυρίους,
 οἵτινες ἀπετέλουν τὰ ἐποπτικὰ τῶν διαφόρων διαμερισμάτων
 Συμβουλία.

Ἄλλως τε ποῖος ἀνὴρ δύναται νὰ ψυχολογήσῃ ἐπὶ τῆς κόρης
 τόσον, ὥστε ἐκτὸς τῶν τυπικῶν παιδαγωγικῶν ὥρων, ὑπὸ τὸ
 πνεῦμα τῶν ὁποίων κανονίζεται τὸ κοινὸν δι' ἄρρενα καὶ θήλεα
 πρόγραμμα, νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν κατὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον τρό-
 πον τροποποιήσῃ τῆς διδασκαλίας καὶ ἡθικῆς τῶν κορασιῶν
 μορφώσεως; Καὶ τίς δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι δημοδιδά-
 σκαλος, ἔστω καὶ πρωτοβάθμιος, ἔτι καὶ ἐκ τῶν ἀναγνω-
 ρισθέντων κατὰ τὰ τρία πρῶτα ἔτη ἐκ τοῦ Διδασκα-
 λείου Ἀθηνῶν ἢ καὶ ἐκ τῶν ὑπηρετησάντων ὡς τακτικῶν
 διδασκάλων ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Προτύπῳ κατὰ τὰ τρία
 πρῶτα ἔτη τῆς λειτουργίας αὐτοῦ εἶναι καταλληλότερος
 διὰ τὴν θέσιν ἐπιθεωρητοῦ Παρθεναγωγείων, ἢ πεπειραμένη
 γυνὴ παιδαγωγός, τυχούσα μάλιστα καὶ ἀνωτέρας καὶ πλη-
 ρεστέρας ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως;

Και έχουμε, αν όχι πολλές τοιαύτας, βεβαίως όμως αρκετές με άρτιαν και πλήρη μόρφωσιν και πείραν, αίτινες δύνανται να ανταποκριθώσι πληρέστατα εις τα καθήκοντα των επιθεωρητριών, σώζουσαι άλλως και τὰς δυστυχέας δημοδιδασκάλους, από την προβληματικήν θέσιν, ήν δημιουργούν έκαστοτε αὐταῖς αἱ πολιτικά τῶν κομμάτων πιέσεις.

Ἐπειτα καὶ ὑπὸ ἄλλην ἐποψιν ἐξεταζόμενον τὸ ζήτημα τῶν επιθεωρητριῶν ἀνάγκη νὰ ἐλκύσῃ ἰδιαζόντως τὴν προσοχὴν τοῦ νομοθέτου. Ἀφοῦ μόνον τὸ διδασκαλικὸν στάδιον παρέχει εἰς τὴν ἐργαζομένην Ἑλληνίδα πόρον ζωῆς, ἀφοῦ αὐτὴ ἐξ ἴσου ὡς καὶ ὁ ἀνὴρ καταναλίσκει τὰ ὠριότερα τῆς ζωῆς τῆς ἑτῆς πρὸς ἀρτιωτέραν τῶν σπουδῶν τῆς συμπλήρωσιν, ἀφοῦ πολλὰ καὶ εἰδικὰ σπουδὰς ἐπὶ τούτῳ ἔκαμαν ἐν Εὐρώπῃ, διατὶ νὰ μὴ δικαιῶνται ἐξ ἴσου ὡς οἱ ἄνδρες νὰ προάγωνται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν τὰς ἀποκτηθείσας γνώσεις καὶ τὴν μακρὰν πείραν τῶν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς παιδείσεως τοῦ φύλου τῶν.

Ἀφοῦ μέχρι σήμερον ἐθεώρησαν τοῦτο δίκαιον κράτη, ἅτινα ἐπρονόησαν ὑπὲρ τῆς ἐργαζομένης γυναικὸς καὶ παρέσχον αὐτῇ στάδιον βιοπαργωγὸν εἰς τοὺς πλείστους κλάδους τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, ὥφειλε νὰ πράξῃ τὸ ἐλάχιστον τοῦτο ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ἡ Ἑλλάς, ἥτις μέχρι σήμερον ὡς μητρικὰ καὶ ὄχι ὡς μήτηρ προσηνέχθη πρὸς τὴν ἔχουσαν ἀνάγκην νὰ ἐργασθῇ γυναῖκα.

Ἡ τροποποίησις τοῦ ἄρθρου τοῦ καθορίζοντος τὰ σχετικὰ προσόντα τῶν ἐποπτριῶν, ὀφείλει νὰ εἶναι σύμφωνος καὶ ἀναλόγος πρὸς τὰ προσόντα τῶν ἀνδρῶν επιθεωρητῶν. Τὸ ἀποκλειστικὸν προσόν τῶν διδασκάλων κυρίως τῶν ξένων πανεπιστημίων εἶναι ἄδικον καὶ ὀφίσταται πολὺ τῆς λογικῆς. Πᾶσα ξένη κυρία ἐπιστήμων δύνανται νὰ πολιτογραφηθῇ εἰς τὸ ἰδιὸν μας; Πανεπιστήμιον καὶ νὰ διορισθῇ ἐπιθεωρητριά καὶ ἐὰν ἔτι ἀγνοῇ τὴν γλῶσσάν μας, ἐνῶ ἀποκλείονται Ἑλληνίδες παιδαγωγοὶ ἐγνωσμένης πείρας καὶ μαθήσεως οἷα ἡ κ. Αἰκατερίνη Λασκαρίδου, Λεοντιάς, Κεχαγιῆ καὶ ἄλλαι ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἐκ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου διδάκτορες.

Ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου τούτου θὰ ἐπκνέλωμεν.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Δικαίως ἀποκαλεῖται ὁ κύων ὁ φίλος τοῦ ἀνθρώπου. Δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν ἰδίᾳ ὅτι εἶναι ὁ φίλος τῶν παιδίων, καὶ τῆς οἰκογενεῖας ὁλοκλήρου. Τὸ ἀπέδειξεν εἰς πολλὰς περιπτώσεις καὶ τὸ ἀποδεικνύει καθ' ἑκάστην. Οὐδὲν ζῶον εἶναι τόσο εὐφυὲς τόσο εὐγνώμον ὅσον ὁ κύων, μετέχον τῆς χαρᾶς καὶ τῆς θλίψεως μας. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ ὡς καὶ ἐν τῇ διασκεδάσει εἶναι ὁ μόνος φίλος μας ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματός κατὰ τί θὰ δυνηθῇ νὰ εἶναι εὐχάριστος. Μόνον ὁ λόγος τῷ λείπει.

Αἱ ιδιότητες αὗται τὸν καλίστῳ λατρευτὸν παρὰ πᾶσι καὶ χάριοντα δικαίωμα ἐπὶ τῆς φιλικῆς ἡμῶν. Δὲν πρόκειται ὁ λόγος περὶ τῶν κυνῶν τῆς κυνηγεσίας οὔτε περὶ τῶν τοῦ ποιμνίου. Ἀλλὰ περὶ τοῦ ἰδικιτέρου ἐκείνου εἵδους, τὸ ὅποτον αἱ γυναῖκες ἀρέσκονται νὰ ἐκλέγουν ὡς, σύντροφον αὐτῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Οὗτοι δικαιῶνται εἰς διάφορα γένη. Τὰ κυλλικὰ κυλλὰ καὶ, τὰ εὐφρότερα ὅλων εἶναι φύλακες καὶ διασκεδαστικά.

Ὅταν καλῶς ἀνατραποῦν εἶναι προσιτὰ, εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας. Χαρακτήρις συνήθως γλυκερός, εὐχάριστος πράττειν διὰ τὰ διδάξουν. Προλαμβάνουν τὰς ὁρξεις μας καὶ κινεῖν τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὸ εὐμεθὲς αὐτῶν. Ἀλλοτε μιμοῦνται τὸν χῶλόν ἢ τὸν ἀποθνήσκοντα, παίζουσι μετὰ τὰ παιδία, συμμερίζονται τὰς θλίψεις καὶ τὰς χαρὰς αὐτῶν καὶ ἀρίενται ὅπως εἰς τὰς διαθέσεις τῶν. Ὁ ἐξαίρετικὸς οὗτος κύων τῶν μεγάλων οἰκιῶν ὑποφέρει φιλοσοφικῶς τὴν δυστυχίαν ὡς καὶ τὴν εὐτυχίαν. Τὰ σκυλάκια ταῦτα ἀπαιτοῦν ἔκτακτον καθαριότητα ἰδίως ὅταν εἶναι λευκά. Πρέπει νὰ πλύνωνται συχνά. Ἐὰν ἔχουν ψύλλους, ἐλαφρὰ προστριβὴ διὰ βενζίνης τὰ ἀπαλλάττει τούτων. Τὸ θέρος τὰ κουρεύουν, ὡς λέοντας, ἀφίρουν δὲ εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς καὶ τῶν ποδῶν μερικὰς τρίχας καὶ εἰς τὸ ῥύγχος δίκην μυστῶν, ὅπως τοῖς προδίδει ὕψος σοβαρόν.

Οἱ ἰσχυροὶ κύνες, (levrettes) αἱ θήλειαι τῶν λαγωνικῶν, εἶναι ἀξιοπαρατήρητοι διὰ τὴν κομψότητα τῶν σχημάτων, τὴν χάριν τῶν τρόπων καὶ τὴν εὐκαμψίαν τῶν κινήσεων. Τὸ τρίχωμα αὐτῶν δὲν εἶναι τόσο πυκνόν, συνήθως χρώματος φαιοῦ. Ἡ κεφαλὴ λεπτή καὶ μακρά, ἡ αἰσθησις τῆς ὀσφρήσεως εἶναι ἐλάχιστα ἀνεπτυγμένη παρ' αὐτοῖς. Ἡ levrette γνωρίζει τὸν κύριόν της μᾶλλον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Χάνει μεταφερομένη εἰς τὰς χώρας μας τὴν ἐνεργητικότητά της καὶ δυσκόλως ὑποφέρει τὸ ψύχος. Διὰ τοῦτο καλυμμένη πλησίον τοῦ πυρὸς κατὰ τὸν χειμῶνα συμβαίνει ἐνίοτε ν' ἀντέχῃ εἰς βαθμὴν θερμικῶς ἀνώτατον. Τὸ δέρμα της σχεδὸν κοκκινίζει ἢ καίει τις τὰς χεῖράς του ἐγγίζων αὐτήν. Δικαίως λοιπὸν ἀποκαλεῖται ὁ φίλος τῆς ἐστίας.

Αὕτη ἡ συνήθεια δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήτῃ τις, ὅτι ἔχει συνεπίαις ἐπὶ τῆς ὑγείας της. Ἀπὸ τῆς θερμότητος ἐκείνης, μεταβαίνουσιν εἰς ἀτμόσφαιραν ψυχρὰν, ἐκτίθεται εἰς κρουστικὰ, τούτῳ εἰς προσβολὴν τῶν ἀναισθητικῶν ὀργάνων, βρογχίτην καὶ πνευμονίαν. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο. Ὑπὸ τὴν ἐπὶ τῆς θερμότητος τῆς τῆς, τὸ δέρμα θερμαίνεται πολὺ καὶ ἐρεθίζεται. Τὸ ζῶον τότε ζέεται, καὶ ἐκ τούτου γεννῶνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ζεγδάρματα, ὅσμημα αὐξάνομενα. Διὰ τοῦτο κατὰ τὸν Ἀπρίλιον μῆνα δὲν ἀκούει τις αὐτοῦς ἢ νὰ βήχουν καὶ τοὺς βλέπει ἀδικοῶς ζυγμένους.

Δεύτερον εἶδος εἶναι οἱ βραχύσωμοι (μῶψ). γένους ἀγγλικοῦ, ὀλλανδικοῦ ἢ ρωσικοῦ. Ἀπαιτοῦν μεγάλας φροντίδας. Ὅσο μικρότεροι εἶναι τόσο τὸ τρίχωμα τῶν εἶναι στιλπνὸν καὶ τόσο περισσότερο ἐκτιμῶνται.

Τρίτον οἱ bouldouges μικροῦ ἀναστήματος γλυκεῖς, εὐπειθεῖς καὶ ἐλπίκτου εὐφυῖς. Τὸ χρῶμα τοῦ τριχώματός τῶν ἐναλλάσσει.

Ὡς τροφὴ εἰς τοὺς κύνας, μόλις οὗτος ἀρχίζει νὰ τρώγῃ πρέπει νὰ διδῇται ψωμί μουσκευμένον εἰς γάλα, μεμιγμένον μεθ' ὕδατος, διότι τὸ καθαρὸν γάλα εἶναι πολὺ βρῦ, ἐπιφέρει φλόγῳσιν καὶ ἐνίοτε τὸν θάνατον. Μόνον εἰς ἡλικίαν 6-7 μηνῶν πρέπει νὰ τοῖς δίδωμεν κρέας ἢ κόκκλα νὰ πιπιλίζουν. Διὰ τοὺς κύνας τῶν οἰκημάτων συνήθως μεταχειρίζονται τὰ ὑπολοιπὰ τῆς τραπέζης πρὸς τροφήν· σύστημα βλαβερώτατον, διότι τὰ μικρὰ τεύα ἔχουν ἀνάγκην τροφῆς καθαρᾶς καὶ κανονικῆς, ἐὰν ἀγαπῶμεν νὰ τὰ βλέπωμεν ὑγιᾶ καὶ ὄχι ψωραλέα καὶ ἀσθενικά.

Ψωμί μουσκευμένον με νερόν, καὶ ζωμόν, ὀλίγον ἄλας, κρέας

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΒΟΛΟΝ

Δ'.

Ἡ ἡμέρα σήμερον προμηνύεται δροσερά. Ἡ θάλασσα καίτοι ἡρεμὸς καὶ ἀκίνητος σχεδὸν διασχιζέται ὑπὸ τῶν μυρίων ἐκείνων ρυτίδων, αἵτινες προδίδουν τὴν ριγηλὴν φρικίαν, ἣν κατ' ὄλον τὸ ρευστὸν σῶμα της προξενοῦν τὰ ἀπειροπληθῆ τῶν δροσερῶν ἀνέμων καὶ ζεφύρων φιλήματα. Ἀπὸ τοῦ ἐξώστου μας τὸ θέαμα κατὰ τὴν πρωΐνῃν ταύτην τῆς σιγῆς καὶ ἡσυχίας ὥραν εἶναι ἐπιβάλλον καὶ μεγάλως πρεπὲς ἐν τῇ ἀπλότητι τῶν γραμμῶν καὶ τῶν χρωμάτων του.

Ἀμέσως ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας ἡ ἀνυπότακτος καὶ πλουσία εἰς θαλερὸν φύλλωμα καὶ παμμεγίστας ἀώρους σταφυλὰς ἀναδεδραχῆς, ἐκπλοῦται νοηλῶς ἐπὶ τοῦ ἐκ δοκῶν καμπυλωτοῦ ἐπιστεγάσματος τῆς μεγάλης τοῦ ξενοδοχείου αὐλῆς. Μία πρασίνη θολωτὴ καλύπτει μετὰ τὰς μυρίας ἀποχρώσεις τοῦ μαργάρου, μετὰ τὰς ὁποίας παίζουσι αἱ κατὰ τόπους προσπίπτουσαι τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες.

Εἶναι ὠραία καὶ ἐκπρακτικὴ ἡ ἀρμονικὴ αὕτη τοῦ πρασίνου φωτιστικῆς, τὸ ἀπᾶνθισμα αὐτὸ τῶν γλυκυτάτων τῆς ἀνοίξεως χρωματισμῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὰ χρυσὰ τοῦ ἡλίου βέλη τονίζουν γοητευτικὰς διὰ τοὺς ὀφθαλμούς μελωδίας. Εἶχε δίκαιον ὁ ἀποκαλέσας τὴν ὠραίαν τῶν χρωμάτων σύζευξιν μουσικὴν τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐγὼ συμπληροῦσα τὴν ἰδέαν του, ἀποκαλῶ αὐτὴν μουσικὴν τῆς ψυχῆς, ἥτις πρὸ τῶν ὀργάνων των χρωμάτων ἀληθῶς πανηγυρίζει καὶ ἐνθουσιᾶ καὶ συγκινεῖται καὶ μεταπίπτει ἀπὸ τῆς λύπης εἰς τὴν ἔκστασιν καὶ ἀπ' αὐτῆς εἰς τὴν χαρὰν. Ἐπειτα ἡ ἀναδεδραχῆς αὕτη ἔχει δι' ἐμὲ δικαίον γόητρον. Ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῶν ἐντυπώσεων καὶ ἀναμνήσεων τῆς νηπιακῆς μου ἡλικίας. Ὑπὸ παρομοίου σχήματος ἀλλὰ πολὺ ἀπεραντοτέρας ἀναδεδραχῆς ἐλκινίσθη βρέφος καὶ ἔπαιζα νήπιον. Ὑπ' αὐτὴν ἡσθάνθη τὰς πρώτας τῆς ζωῆς συγκινήσεις καὶ διὰ μέσου τῶν μικρῶν κενῶν δικτυημάτων τῶν φυλλωμάτων της ἀνεζήτου κατὰ τὰς ὠραίας θερινὰς νύκτας τὸν ἔσπερον, τὸν ὀφθαλμὸν αὐτὸν τοῦ Θεοῦ — ὡς με εἶχε διδάξει ἡ τροφὸς μου νὰ πιστεύω — ἵνα μοι μεσιδῶσται μετὰ εὐλογίᾳ ἔταν ἡμῶν καλὴ, τὸν ἀπέφευγον δὲ, κρυπτομένη ὑπὸ τὰ σκιερὰ της σημεία, ὁράκις διέπραττον ἀταξίαν τινά.

Ἰδού διατὶ ἡ ψυχὴ μου διατελεῖ ὑπὸ ἀληθῆς ἔκστατι καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου μετὰ κόπου ἀποσπῶνται ἀπὸ τοῦ πρασίνου θολωτοῦ τμήματος, τὸ ὅποτον διὰ μιᾶς μόνον γραμμῆς χωρίζεται ἀπὸ τῆς γαλανῆς θαλασσίας λεκάνης. Πέραν αὐτῆς ἐκτείνεται ὁ χρώματος ἀβάνης ἕτερος τοῦ λιμένος βραχίων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὕψοντο αἱ ἀρχαῖαι Πιργασαί. Ἀπλουστέρα καὶ ἀρμονικωτέρα ἐνταῦθα τοποθεσία σπανίως ἀπκνέται. Τρεῖς γραμμὲς εὐθεῖαι σχεδὸν καὶ τρεῖς μόνον χρώματα· πράσινον, κυανοῦν καὶ ἀθανοειδές. Ἀλλὰ πόσοι κυματισμοὶ καὶ πόσοι τόνοι, καὶ οἷα κλιμακωτὴ ἐξέλιξις τῶν χρωμάτων αὐτῶν!

Ἀπὸ τὴν προσήλωσίν μου αὐτὴν με ἀποσπᾷ δειλὸν τῆς θύρας κύπημα. Ἦτο ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγάλου ἰδιοσυντηρήτου λυκείου Βόλου κ. Νικολαΐδης, ὁ ρέκτης καὶ ἐνεργητικώτατος ἀντιπρόσωπός μου, ὅστις ἀπὸ ἐτῶν ἤδη μετὰ ζήλου καὶ ἐνδιαφέροντος ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυρίων». Κατατομὴ Ἑλληνικὴ, τρόποι ἄβροϊ καὶ εὐγενεῖς, γλῶσσα

ἀμεμπτος, ὕψος οὐδὲν ὀλίγον σχολαστικόν, ἰδέσθαι ἐν πᾶσι νεωτερίζουσιν, μὲν ἰδανικόν, τὴν τελειοποίησιν τοῦ Λυκαίου τοῦ κατὰ τὰς νέας τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης ἀπαιτήσεις, ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις ὁ κ. Νικολαΐδης. Ἀντηλλάξσαμεν σκέψεις τινὰς περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος, περὶ τῆς ἐν Βώλῳ γυναικείας δράσεως — ἥτις περιορίζεται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποκλειστικῶς ἐν τῷ οἴκῳ — περὶ τῶν ὁρίων χωρίων τοῦ Πηλίου, ἐξ ὧν κατὰ γὰρ καὶ ὁ κ. Νικολαΐδης καὶ μετὰ θερμὰς συστάσεις ὅπως ἐπισκεφθῶ τινὰ τούτων, ὁ κ. Νικολαΐδης μὲν ἐχαιρέτισεν.

Ἡ πρώτη μου εἶχε διατεθῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς πολυτίμου συνεργάτιδος καὶ καλῆς μου φίλης κ. Ἀνθίπης Παλαμίδου, ἥτις ἡγνῶσι καθ' ὅλοκληρίαν τὴν αἰφνιδίαν εἰς Βῶλον ἀρξίν μου. Ἐπρωτίμην νὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν διὰ λέμβου, τόσον ἡ θάλασσα ἐξετείνετο προκλητικῇ καὶ δροσερῇ καὶ τόσον ἐπόθουν νὰ ἀντικρίσω καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ λιμένος τὸ ὄρατον καὶ ὑπερήφανον Πήλιον.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς θαλάσσιος περίπατος ἤρκεσεν, ὅπως ἀναζωπυρωθῇ ἐκ νέου ὁ ἐνθουσιασμός μου διὰ τὰς μαγικὰς τοποθεσίας, ἃς τὸ ἀθάνατον ἐνδιαιτήμα τοῦ σοφοῦ παιδαγωγοῦ τοῦ Ἀχιλλέως Χείρωνος Κενταύρου σκορπίζει κλιμακῶδ' ἐπὶ τῶν γραφικῶν ῥάχεων τοῦ μυθολογουμένου τῆς Θεσσαλίας ὄρους.

Ἡ κατοικία τῆς φίλης μου ὑψοῦται λευκὴ καὶ ἀπέριττος ἐν τῷ μέσῳ πρασίνου καὶ ἀνθοποικίλου πλατείου, παρὰ τὴν ἀκτὴν, ἡρεμὸς, σιγῇ, ἀλλὰ σεμνὴ καὶ ἐπιβόλῳ ἐν τῇ ἀπλότητι τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς. Αἰσθάνεται τις εὐθὺς ὡς εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ, ὅτι ἡ θεοῦ τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας ἐστὶ τῆς ἐνταῦθα ἄσβεστον τὸ ἔγιον πῦρ τῆς ἀγάπης, τῆς ὁμονοίας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, τῶν πολυτίμων τούτων παρὰ γόντων τῆς ἀληθοῦς τοῦ οἴκου εὐδαιμονίας. Ἐκ τῆς τοποθεσίας τῆς δύναται μᾶλλον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξοικὴ ἐπαυλὶς ἐκ τῶν μᾶλλον ἀθροῦδων καὶ ἀναπτυκτικῶν. Ἐνταῦθα ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ ἁρμονικῶς διατιθέμεναι ἀναπτύσσονται ἀπηλλαγμέναι τῶν ἡθικῶν καὶ πνευματικῶν ἐκτροχιάσεων, αἵτινες δημιουργοῦν τοὺς δυστυχεῖς χαρακτῆρας, τὰ θύματα τοῦ θορύβου καὶ τοῦ πυρεττώδους τῶν μεγάλων πόλεων βίου.

Ἡ κ. Ἀνθίπη Παλαμίδου, ἥτις ἐκν ἤθελε νὰ καλλιέργησιν τὴν ἐπιστολογραφικὴν τῆς ἰδιοφυΐαν, ἥδυνάτο νὰ κατάρτῃ ἡ κ. Σεβινιὰ τῆς Ἑλλάδος, ἡ καλλιπὴς καὶ γλαφυρὰ μεταφράστρια, καὶ δόκιμος διηγηματογράφος, μᾶς ἐδέχθη μετ' ἀληθοῦς ἀδελφικῆς χαρῆς. Ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ζωῇ τῆς, ἣν διέρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγαπητῶν θυγατρῶν τῆς καὶ τῶν στοργικῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν τῆς, ἡ παρούσα μὲν θὰ ἐπέφερε μεταβολὴν τινὰ, θὰ ἐποικίλλεν ὀλίγον τὰς ὥρας τῆς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐδῶ διαμονῆς μὲν. Καὶ τοῦτο ἐφάνετο, ὅτι τὴν ἡγαρῖσται εὐλικρινῶς ἐξ ἴσου ὅσον καὶ ἐμὲ, ἥτις οὐδεμίαν ἄλλην φίλην εἶχον ἐνταῦθα. Μετὰ τὰς πρώτας ἐξ Ἀθηνῶν εἰδήσεις ἐθέσαμεν τὰς βάρσεις τοῦ προγράμματος τῶν μεταμεσημβρινῶν μὲν ὥρων, τὰς ὁποίας οὐδεμίαν εἶχον ἐπιθυμίαν νὰ διέλθω εἰς Βῶλον. Ἀλλως τε διὰ τὸ ταξιδεῖόν μου αὐτὸ δὲν διέθετον ἢ τρεῖς μόνον ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας εἶχον ἀμετάτρεπτον ἀποφασιν νὰ περιέλθω χωρὶς τινὰ ἐκ τῶν μᾶλλον φημιζομένων τοῦ Πηλίου.

Βεβαίως καὶ ὁ Βῶλος, ὡς πόλις νέα, μὲ ὁρίων οἰκοδομὰς μὲ εὐρείας ὁδοὺς καὶ μεγάλαις πλατείαις, καλῶς ρυμοτομημένης εἶναι ἀξίαν πολλῆς προσοχῆς. Ἀλλ' ἐγὼ ὡς αἰεὶ ταξιδεύω δὲν

ἀγαπῶ τὰς πόλεις, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ἀντιγράφουσαι — ἐν πολλοῖς ἀτελῶς — τὰς πρωτεύουσας. Μοὶ ἀρέσκει νὰ ἐπισκέπτομαι χώρας τηρούσας τὴν τοπικὴν τῶν, οὕτως εἰπεῖν, πρωτότυπον χαρακτῆρα, ἐξ ἧς νέας πάντοτε ἀποκομίζω τις ἐντυπώσεις καὶ νέας ἀντὶ τῆς ἰδέας καὶ διὰφορὰς ἐξάγει συμπεράσματα. Ἀλλως τε καὶ ἐὰν δὲν εἶχον τοιαύτας ἀρχὰς, τὸ Πήλιον ὑψοῦτο ἐκεῖ προκλητικώτατον, δροσερόν, μὲ τὸ γόνιμον τῶν φυτικῶν καλλωνῶν τοῦ καὶ τῶν ἱστορικῶν τοῦ ἀναμνήσεων, καὶ μὲ τὴν δροσίαν τοῦ τὴν ἀπρὸς μίλλον, τὴν ἀρωματισμένην, περὶ ἧς τόσα θυμώδεις μοὶ διηγοῦντο οἱ ἐπισκεφθέντες αὐτό.

Ὡρίσθη λοιπὸν ἡ τετάρτη μ.μ. διὰ τὴν εἰς Πορταρὴν μετὰ τῆς φίλης μου, ἡ ὧν καὶ ἔπουν ἀδιάφορον, διότι ἀμαξίτη ὁδὸς δὲν ὑπάρχει. Ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου, ὅταν λεπτομερεστέρως περὶ Πορταρῆς ζητοῦσα παρὰ τῆς φίλης μου πληροφορίας ἔμακθον, ὅτι καὶ αὐτὴ δὲν τὴν εἶχε ποτε ἐπισκεφθῇ. Καὶ ἀνεμνήσθην κοινῆς τινος παροιμίας τοῦ λαοῦ, καθ' ἣν ὅσον πλησιέστερα εὐρίσκεται τις μὲ τὸν Παράδεισον, τόσον ὀλιγώτερον ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ἦτο ἀκριβῶς μεσημβρία ὅταν ἀπεχωρίσθην. Εἰσῆλθον καὶ πάλιν εἰς τὸ ἀκάτιον μου καὶ ὑπὸ τὸν ἑλαφρὸν φλοῦσον τῶν κωπῶν καὶ τὴν λιανιστικὴν ταλάντευσιν τῆς λέμβου διηυθύνθην πρὸς τὴν πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας προκυμαίναν. Εἰς τὰ ἐκεῖ κερφεῖς εἶχον ἤδη συναθροισθῇ οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ προγευματίζοντες. Φκίνεταί δὲ ὅτι ἦτο ἐντελὴς ἀτύνηθις τι διὰ τὸν Βῶλον ἡ ἐν πλῆρει μεσημβρίᾳ λεμβοδρομία καὶ ἰδίᾳ διὰ κυρίαν μόνην. Τὸ τοιοῦτον συνεπέρανα ἐκ τῆς κατὰ πλῆκτον προσηλώσεως, μεθ' ἧς οἱ κύριοι αὐτοὶ διακοφάντες τὴν μαστιχοποσίαν τῶν ἡτέντων πρὸς με. Πῶς, ὑπὸ τὴν ἡλεκτρικὴν ἀντανάκλασιν τῶν περιέργων βλέμμάτων, δὲν ἐσκόνταψα ἐξερχόμενη τῆς λέμβου καὶ δὲν ἐπαθὼν ἀπεικτικόν τι, εἶναι βεβαίως θαῦμα. Καὶ ἐσκέφθην ὅτι εἰς τινὰς περιστάσεις αἱ διευχυρίζομεναι ὅτι τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα πρέπει νὰ ἀφομοιωθῇ πρὸς τὸ ἀνδρικὸν δὲν ἔχουν καὶ ἄδικον. Ὅ, τι θὰ χάσῃ μὲν ὑπὸ ἔποψιν κομψότητος, γραφικότητος καὶ χάριτος, θὰ κερδίσῃ μὲν τοῦλάχιστον ὑπὸ ἔποψιν ἡσυχίας καὶ ἐλευθερίας νὰ πράττωμεν ὅ, τι μᾶς ἀρέσκει, χωρὶς νὰ δεχώμεθα τὰ μυθρακιδόβλα καὶ ἐνοχλητικὰ τῶν καινοθηρῶν βλέμματα.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ

Ἡ φυσιογνωμία καὶ ἡ ἔκφρασις αὐτῆς πολὺ ἀποσχολεῖ τοὺς φυσιογνώστας καὶ φυσιολόγους. Ἐν αὐτῇ ἀπεικνίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ διαθέσεις τῆς ψυχῆς. Διὰ τοῦτο ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν δυνάμεθ' ὅτι νὰ διακρίνωμεν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ψυχικὰς διαθέσεις τοῦ ἀτόμου.

Ρίς, ἥτις ἐκ τοῦ πλῆκτον εἶναι τοξοειδῆς, ἐνδεικνύει ἀνθρώπον πνευματικῶς καὶ εὐαρέστου συνδιαλέξεως. Οἱ ἄνθρωποι τῶν ὁποίων ἡ ρίς ἔχει ῥυτίδας, αἱ ὁποῖαι ποτὲ ὀλοτελῶς δὲν χάνονται, ἔχουν φύσιν κλινούσαν εἰς τὸ νὰ κερδίσῃ χρήματα ταχέως καὶ ἀδιάφορον διὰ τίνος τρόπου. Αἱ ἀνυψούμεναι ῥίνες ὑπὸ τὸ μέτωπον καὶ ἐξογκούμεναι πρὸς τὰ κάτω, ἀπαντῶνται εἰς χαρακτῆρας δεσποτικούς καὶ κακοῦς. Αἱ μεγάλαι ῥίνες ἀδιακρίτως ἀπαντῶνται εἰς μεγάλους χαρακτῆρας.

Μέτωπον θολωτὸν καὶ δικυλακούμενον καθέτως ὑπὸ ῥυτίδος, ἐνδεικνύει φρόνησιν καὶ ἐχρημύθειαν. Ἐὰν τὸ μέτωπον εἴναι

φουσκωτὸν πρὸς τὰ ἄνω, ἐνῷ πρὸς τὸ κάτω μέρος βυθίζεται πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, σημεῖον ὅτι ὁ κάτοχος αὐτοῦ ἔχει ἀδύνατον διάνοιν. Εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ προσώπου, ἐγκαθιδρύεται, ἡ σκέψις, τὸ ἐρευνητικόν, ἡ θέλησις, ἐνῷ εἰς τὸ κάτω, ἐνδεικνύεται ἡ ἐνεργητικότης καὶ τὸ πρακτικὸν τοῦ νοῦς.

Οἱ ψυχροὶ καὶ ἐγωῦστικοὶ χαρακτῆρες ἄνθρωποι, ἔχουν τὸ μέτωπον μακρὸν καὶ ἄνευ ῥυτίδων, ἐνῷ οἱ πολὺ ἐνεργητικοὶ καὶ εὐφρεῖς ἔχουν μέτωπον μὲ ῥυτίδας κανονικὰς καὶ παραλλήλους πρὸς τὰς ὀφρῦς.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῶν ὁποίων αἱ γωνίαι τοῦ στόματος κλίνουν πρὸς τὰ κάτω, εἶναι ὑπεροπτικαὶ καὶ πεισματῶδεις. Αἱ ὀρίζονται ὀφρῦς, πυκναὶ καὶ κανονικαί, εἶναι ἐνδεῖς ἀντιλήψεως, ἀποφασιστικότητος, καὶ ἱκανότητος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιχειρήσεων. Αἱ προεξέχουσαι ὀφρῦς ἀνήκουν ἰδίως εἰς ἀνθρώπους ἔχοντας μεγάλαν δυνάμιν ἀντιλήψεως ὡς πρὸς τὸν λόγον, τὸ σχῆμα, καὶ τὸ χρῶμα. Ὅλοι οἱ μεγάλοι ζωγράφοι ἔχουν τοιοῦτον εἶδος τὰς ὀφρῦς.

Οἱ καλῶν αἰσθημάτων ἄνθρωποι, οἱ λεπτοί, ἔχουν βλέφαρα λεπτὰ καὶ καλύπτοντα κατ' ἐλάχιστον τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔχοντες ὀφθαλμούς μέλανας καὶ λάμποντας, ἡνωμένους δὲ μὲ στόμα μικρὸν καὶ σοβαρόν, ἔχουν καὶ χαρακτῆρα ἰσχυρόν, κρίσιν ὕψος καὶ εἶναι γενναῖοι.

Οἱ ὀφθαλμοὶ πρέπει ν' ἀπέχουν ἀπ' ἀλλήλων ἀκριβῶς ὅσον εἶναι τὸ πλάτος τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ. Ἐὰν ἀπέχουν περισσύτερον, εἶναι ἐνδεῖς ἀνοησίας, ἐὰν ὀλιγώτερον, πονηρίας.

Φυσιογνωμία, ἥτις δὲν ἀλλάσσει ἔκφρασιν κατὰ τὴν συνομιλίαν σημαίνει ἡ φρόνησιν, ἡ ἡλιθιότητα, ἀναλόγως τῶν λοιπῶν χαρακτηριστικῶν.

Ἑλένη Ζωίδου

ΝΑ ΗΜΗΝ!!

1	2	3	4	5	6	7	8	9
Ροδί' ἡ αὐγούλα ἡ φύσις γελᾷ, διαμάντια ἔτα χάρτα, κυλίσοντ' ἀπαλά!!	Μὲ πόθους οὐράνιους ἔτα δάση πετῶ, ἀλλ' ὅμως δὲν ἔρω, κ' ἐγὼ τί ζητῶ!	Ζηλεύω τ' ἀστέρι ποῦ λάμπει ψηλά, ζηλεύω τ' ἀστέρι ποῦ σβένεται ἀπαλά!!	Καὶ τοιῶθα τ' ἐπὶ στήθη μου πόνον παλμό, ἄχ!! ἄστρο νὰ ἦμουν νὰ σβόσῃ κ' ἐγώ!!	Προβάλλει ὁ Φοῖβος ἐυπρόσθ' τὰ πονηρά, τ' ἀνδρόνι ἀφίρει φαιδρὸ τὴ φωλιά!	Πετᾷ ἔτι κλαράκι μὲ χάρι πολλή, τὸ ταῦρ του σμίγει, τὸ γλυκοφιλεῖ!!	Κἄν νὰ μὲν ἀνδρόνι, μικροῦλι τρελλό, τὰ δένδρα νὰ ψάλλω κ' ἐγὼ νὰ γελῶ!!!	Ποῦς ἔρει! εἰδαίμονες ἴσως στιγμαὶ θὰ ἦσαν ἀκρόμῃ τὸν κόσμον γὰρ μὲ!!	Μὰ τώρα τ' ἐπὶ μὴμα ζητῶ τὴν χαρὰν τὸ κάθε τι κρύπτει τ' ἐμὲ συμφορὰν!!!
Λίριος.				Μαρίκα Πίπιζα.				

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ

Περὶ τὸ τέλος τῆς ἐκθέσεως τοῦ 1867, οἱ Παρίσιοι ὑπέφερον δεινῶς ὑπὸ βικίων καὶ ὀριητικῶν θυσελῶν, αἵτινες ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐξεροῦντο. Ἐν Σάββατον τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, μετὰ τῆς 3ης καὶ 4ης ὥρας, ὁ οὐρανὸς ἐσκοτίσθη καὶ μεγάλαι ψεκᾶδες βροχῆς ἤρξαντο βαρέως πίπτουσαι. Ἐξ ὧν τῶν μερῶν πάντες κατέφευγον ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς ὁδοῦ Ρίβολι, οἵτινες ἦσαν ἀσφυκτικῶς πεπληρωμένοι. Μετὰ τῶν προσφυγόντων ἐκεῖ κομψότατος νεανίας, ἐξελθὼν ἐκ τῆς οἰκίας τῆς σχηματίζουσας τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῶν Πυραμίδων, μετὰ κόπου διήνοιξε δίοδον, ὅπως φθίσῃ πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου, ἐνθα τὸ ὄχημά του ἀνέμενε αὐτόν. Ἀλλ' εἶτε διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὴν βροχὴν, ἔστω κα κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμὰς καθ' ἃς θὰ διήρχετο τὸ πεζοδρόμιον, εἶτε δι' ἄλλην αἰτίαν, ἔστη παρὰ τὴν ἄκρον τοῦ θόλου, ἐστράφη καὶ ἤρξατο περιπατῶν ἀνὰ μέσον τοῦ τεταραγμένου θορυβώδους, καὶ ἀναμίκτου ἐκείνου πλήθους, τοῦ καταρωμένου τοὺς οὐρανίους καταρράκτας.

Εἶχε παρατηρήσει νεαράν τινὰ κόρην, ἀπλούστατα ἐνδεδυμένην, ἥτις διὰ τῆς περιστοῆς εὐγενείας τοῦ παραστήματός της, καὶ τῆς ἀξιοπροποῦς ὀρκειότητος αὐτῆς, ἐπέσειρε τὰ βλέμματα καὶ τῶν μᾶλλον ἀδιαφόρων.

Ὁ νεανίας ἐπλησίασεν αὐτήν, καὶ ἔμελλε βεβαίως νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, ὅτε αὕτη ἤμιστραφεῖσα ἐπληξεν ἀνυπομῶνως τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ μικροῦ ποδός της, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ: Κατηραμένη βροχή, πότε θὰ παύσῃ;

Τέλος ὁ νεανίας ἀναθάρρησας τῇ εἶπεν: Ἀνυπομονεῖτε, δεσποινίς, σπεύδετε ἴσως, καὶ ἡ βροχὴ σῆς κατακρατεῖ ἀκουσίως καὶ ἀτυχῶς ἐνταῦθα.

Ἡ νέα κόρη ἠρυθρίσας τόσον, διότι τῇ ὁμίλει ἄγνωστος, ὅσον καὶ διότι οὗτος εἶχε μυντεύσει τὴν σκέψιν της. Δὲν ἀπῆντησεν μὲν, ἀλλὰ περιωρίσθη νὰ πλησιάζῃ πλεονέστερον πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τούτου ὁ νεανίας, ὅτι ἐὰν ἡ δοκιμὴ τοῦ νὰ συνάψῃ μετ' αὐτῆς συνδιάλεξιν δὲν ἔμενε ἕως ἐκεῖ, θὰ ἀνεχώρει ἐκείθεν, μὲ ὅλην τὴν δυσμένειαν τοῦ καιροῦ. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς κομψοῦμένος ἐννοήσας τὰς προλήψεις τῆς ὀρκίας γείτονός του, ἐξέβλε τὸν πῖλόν του, καὶ τῇ εἶπε μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ: Ὅχι ἡμῖν ἀπελπίς, δεσποινίς, ἐὰν σῆς ἀπηθήνουν λόγον, ὅστις ἡδυνάτο ὄχι πλέον νὰ σῆς προσέβλη, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ σῆς ἀπκρέσθ. Ἰσως ἔχετε σπουδαίαν αἰτίαν, νὰ μὴ βραδύνετε ἐπὶ πλέον ἐδῶ, καὶ ἐπειδὴ ἐμὲ οὐδὲν ἀπαχολεῖ, σῆς παρκαλῶ νὰ δεχθῆτε τὸ ὄχημά μου, τὸ ὁποῖον σταθμεύει ἐκεῖ. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σῆς ἐρωτήσω ποῦ διευθύνεσθε;

Μὲ ὅλον τὸ ζῆρον ὕψος της, ἡ νεαρὰ κόρη συνεκινήθη ἐκ τῆς ἐνδείξεως τῆς ὑποκλινούσης ταύτης συμπαθείας, καὶ ἀδίστακτως ἀπῆντησεν. Ὑπάρχω εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία, ὁδὸς Βαλζάκ, ὅπου μὲ ἀναμένει Ἀμερικανικὴ τις οἰκογένεια, διὰ Γαλλικὸν μάθημα.

Δι' ἐνὸς νεύματος τοῦ νέου τὸ ὄχημα αὐτοῦ ἐπροχώρησεν, οὗτος δ' ἔχων πάντοτε ἀνὰ χεῖρας τὸν πῖλον, ἤνοιξε τὴν θύρίδα τῆς ἀμάξης, καὶ παρεκάλεσε τὴν νεανίδα ν' ἀναβῇ. Ἀλλὰ βλέπων ὅτι εἰσέτι αὕτη ἐδίτταζε, τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος βικίως πως, τὴν ἐτοποθέτησεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης,

έκλεισε την θυρίδα και είπε προς τον άμαζηλάτην·

— 'Οδός Βελζίκ, και κατόπιν θά επανέλθης νά με παρ-
λάβης; έντεθεν. . .

Έκ τής όλως τυχαίας τούτης συναντήσεως, άπετελέσθη έν
των μυθιστορημάτων έκείνων, έξ ών τσάκτα εξέλιστονται καθ'
ήμερον άνα τον Παιτινόν βίον. Νέοι, ώραιοι, και χαρίεντες
άμπρότεροι δέν έδράδυναν ν' άγκληθώσι, και ή δεσποινίς Λεονία
Δαθέν εύρέθη μίαν πρώτην μεμνητεμένη μετ' τοῦ Παύλου
Βερνιέ.

Ημέραν τινά έδέχθη την επίσκεψιν μις κυρίας, ήτις είπεν
εις την θαλαμηπόλον ότι συνέλεγε συνδρομάς δι' άγαθοεργόν
σκοπόν.

— Είμαι εις ύμης άγνωστος δεσποινίς, — τή είπεν, είσελθούσα,
άλλα κατόπιν άκριβών πληροφοριών άς περι ήμων έλαβον, νο-
μίζω ότι σάς έγνωρίσα καλώς, και πρό πάντων τον χαρακτήρά
σας· όσον δέ λεπτόν και άν είναι τό αίτιον τής έπισκέψεώς μου,
οὐδ' επί στιγμήν έδίστασα νά σας ιδώ, βασιζομένη επί τής
καρδίας σας, ήν μοι περιέγραψαν άγαθοτάτην, επί τής ευθύ-
τητος και γενναϊότητός σας. Έν ένι λόγῳ, είμαι ή Μαρκησία
Ραυμόνδου δέ Βρουζέγ.

Τό όνομα τούτο κατ' οὐδέν διεφώτισε την νεάνιδα, και
ήρξασθη νά υποκληθῇ, και νά είπῃ. Είς τί δύναμαι νά σας φανώ
χρήσιμος, κυρία;

— Συγγνώμην, δεσποινίς, άλλ' έπίστευον ότι ή άνακοίνω-
σις τοῦ ρνόματός μου, θά σας έδιδε σαφώς ιδέαν τοῦ πραγμα-
τικού αίτίου τής έπισκέψεώς μου, όπερ είναι πολύ σοβαρώτε-
ρον ή τής συλλογής έράνων, ως προσπεινήθη δι' νά εισχωρήσω
μέχρις ήμων. . .

— Δέν σας έννοώ, κυρία· τί λοιπόν επιθυμείτε;

— Τί επιθυμώ; Νά μοι αποδώσετε τον σύζυγόν μου, όστις
είναι έραστής σας, και τοῦ όποιου ίδού ή εικών άνιιδώς άνηρ-
τημένη έν τῇ αϊθούσῃ ύμων.

— Κυρία, άπατήσθε! Βεβαίως όμοίότης τις, ήν δέν δύναμαι
νά εξηγήσω σας άποπλυνθ, και είσθε τό θύμα πλάνης. Ναι, είναι
άληθές, ή εικών αυτή είναι έκείνου, τον όποιον άγκαπώ, και
όστις μετ' όλίγον θά είναι σύζυγός μου, άλλά δέν όνομάζεται
Μαρκησία Δέ Βρουζέγ, άλλά Παύλος Βερνιέ.

— Δυστυχής κόρη! έπκνέλαθεν ή μαρκησία κλοκκχάθως,
άγνωστε λοιπόν, ότι ό τοῦ καλλιτεχνικού κόσμου Παύλος
Βερνιέ, δέν είναι άλλός τις, ή ό Μαρκησίας Δέ Βρουζέγ τοῦ
άριστοκρατικού κόσμου;

— 'Ω Θεέ μου! Θεέ μου! όποια κατ'άπτωσις, και πώς έτι-
μωρήθη! άνέκραξεν ή νεάνις, πίπτουσα βρυθύμως επί άνα-
κλίντρου.

Άλλ' είτα έγερεθείσα άποτόμως, έπροχώρησε προς την Μα-
ρκησίαν, προσέβλεψεν αυτήν άσκαρδαμηκτεί, ως νά ήθελε νά
εμβυθύνῃ καλώς εις τās σκέψεις της, και τή είπεν: Είναι λοι-
πόν άληθές, κυρία, άληθέστατον αυτό, όπερ μοι λέγετε;

— Όχι, δεσποινίς, είναι άληθέστατον και δι' ύμης και
δι' έμέ.

— Καλά, κυρία, δύνασθε ν' άποσυρθήτε.

Η Λεονία Δαθέν ήτο φύσις ένεργητική, και γυνή όριστι-
κων άποράσεων· έλαβε φύλλον χάρτου, και έγραφε την λακω-
νικήν αυτήν έπιστολήν. «Έδέχθη την επίσκεψιν τής μαρκη-
σίας Δέ Βρουζέγ, τής συζύγου σας. Μοι έψεύσθητε, με ήπα-
τήσατε. Ύγιαίνετε.»

Aesoria.

Μετ' παρέλευσιν πέντε έτών, κατ' τό έτος 1872, ή
Μαρκησία Δέ Βρουζέγ προσβλήθεισα υπό τυφοειδούς πυρετού,
επί πολλάς ήμέρας έκυμάνετο μετ'ξύ ζωής και θανάτου.
Πρώτην δέ τινά είχαν άνοίξει τ' άκρόθια τοῦ δωματίου της,
προς άνανέωσιν τοῦ έν αὐτῷ μεμολυσμένου αέρος, και αί πρώ-
ται ήλικαί άκτίνες διωλίζοντο δι' των παρπατασμάτων. Η
μοναχή ήτις περιποιεῖτο αυτήν, τῇ έπαχρυσάτε κοχλιακόν
πλῆρες ποτοῦ, τό όποιον τῇ έδιδον άνα δύο ή τρεῖς ώρας. Η

— Μόνη έπιστρέφουσα έν τῇ αμάθῃ ή κ. Βωράνδ τοσοῦτον ήτο συγκεκρι-
μένη, ώστε άνελύθη εις δάκρυα. Καί ένώ έκλαιε, παρ' την εικών τής μικρᾶς
ταύτης φίλης, τῇ έπεφάνη και ή εικών τοῦ Θεοδώρου Βenoist.

X X

Οί γάμοι των δεσποινίδων Πόλρεϋ έγένοντο έν μεγάλη πομπῇ. Η Έστελλα
έπεμφε κρυφίως μετ' τοῦ έπισκεπτηρίου της εις την 'Οδέτην πολύτιμον κό-
σμημα, μετ' στοργῆς όλως μητρικῆς. Μετ' την τελευταίαν ό νέονυμοι άπῆλ-
θον εις την Μεσημερινήν Γαλλίαν και ή κυρία δέ Βωράνδ ήβάνθη θλίψιν, όταν
ή νέα φίλη της την έγκάτελειψε μετ' τοῦ συζύγου της. 'Ο Θεόδωρος έδράδνε
νά φανῇ ταγείως κατ' τον χειμῶνα έκείνου. Διότι ή μήτηρ του εξασθένισα
έκ των κόπων και τής επιτηρήσεως των άμπελων ως έκ τής άφθόνου συκο-
μιδῆς ήβάνθησε και είχαν άνάγκην των περιποιήσεών του. Ματαίως την έδί-
αζε νά τον ακολουθήσῃ εις Παρίσιος, όπως συμβουλευθούν τοῦς ιατροῦς. Έκείνη
άπειοεῖτο. Άλλ' ή θυσία του αὐτῇ άντιμετέθη καθόσον ή γραία μήτηρ του
μετ' όλίγον άνελαβε και αί παρειαί της έχρυσάστησαν. Αίσθανομένη τον υῖόν
της πλησίον της άνέκτα ταχέως δυνάμεις. Τούτο ήρκει όπως τῇ επαναφέρῃ
την υγείαν. . .

Ημέραν τινά ψυχράν τοῦ Δεκεμβρίου, καθ' ήν ελαφρά χιών έπιπτεν έξω, ή
μήτηρ και ό υῖός έκάθητο άπέναντι άλλήλων πρό τής εστίας. 'Ο Θεόδωρος
άνεγίνωσκεν, ή δέ μήτηρ του έπλεκε μαλλίνας περικημίδας· Θεόδωρος; είπεν
αῖφνης, διακόπτουσα τό έργον της. Φαίνεται εύχαριστήμενος, τέκνον μου, προ-
σέθηκα, χωρίς νά σταματήσῃ την έργασίαν· αἱ υποθέσεις σου βαδίζουν κατ'
εύχην;

Έπειτος έμειδάσεν. 'Ω; θέλω εγώ, μητερ, τούτο δέν δύναμαι νά τό είπω,
διότι δέν ήξεύρω και εγώ τί θέλω, έκτός τοῦ νά σε βλέπω ζωηράν· και καλώς
έχουσαν. Άλλά δι' τās υποθέσεις, περί ών όμιλείτε πηγαίνον καλλίτερον.

Δάμψις εύχαριστήσεως έφώτισε τό πρόσωπον τής γραίας γυναίκας. Αἱ κε-

μαρκησία ώχρά, έξησθημένη, ήμίνονζε τοῦς οφθαλμούς.

Έπει βραδέως τό ποτόν όπερ έφάνη ζωογονήσαν αὐτήν, και
εὐχάριστῶ, άδελφῇ μου!

Άλλ' άρχοντα άνήγειρε την κεφαλήν, προσήλωσε τοῦς
οφθαλμούς της, ύπερμέτρως ήλῃ άνεωγμένους επί τής μοναχῆς,
και έκτεινσά την χεῖρα ώστε έζήτει ν' άποδιώξῃ φάσμα τι,
έπρόφερε τās λέξεις ταύτας διακοπτομένης υπό τής συγκινή-
σεως.

— Σεις, σεις, έδῶ; δεσποινίς Λεονία Δαθέν, παρ' έμοί;
Η καλή άδελφή, έλαβε μελιχίως την χεῖρά της και τῇ
είπε.

— Πραϋνθήτε, κυρία, ή δεσποινίς Δαθέν δέν ύπάρχει πλέον,
και δέν έχετε ένώπιον ύμῶν ή την Άδελφήν Μαγδαληνήν,
δούλην σας.

— Πῶς; σεις, ή άδελφῇ Μαγδαληνή, σεις; α! δυστυχῆς
γυνή! πόσον θά υπερέρατε! Πῶς θά δυνηθῶ ποτε ν' άνα-
γνωρίσω την θυσίαν σας!

— Δι' τής έλεημοσύνης, κυρία. Θά γνωστοποιῶ ύμῖν τās
δυστυχεῖς οικογενεῖς και άμρότεροι θά μεταβλίνωμεν προς
άρωγὴν των.

Την αὐτήν στιγμήν ό μαρκησίας εἰσῆλθεν.

Η άδελφῇ Μαγδαληνή με πρόσωπον κατέρυθρον, άπέστρεψε
την κεφαλήν· άλλ' ή κίνησις αὐτῇ έσχεν ως άποτέλεσμα νά
έλαύσῃ την προσοχήν τοῦ Μαρκησίου Δέ Βρουζέγ, όστις άνε-
γώρισε την Λεονίαν Δαθέν. Κατάπληκτος, οὐδ' έκινήθη,
υἱέ μίαν λέξιν έπρόφερεν, άλλά μόνον τό πρόσωπόν του κα-
τέστη πελιδνόν.

Όταν δέ εις ύπηρετίας εἰσῆλθεν όδηγῶν την μοναχήν, ήτις
έμελλε νά συνεχίσῃ την ύπηρεσίαν τής νοσοκόμου, ή άδελφῇ
Μαγδαληνή κλονουμένη εξήρχετο και τοσοῦτον ήτο τετραγ-
μένη ώστε τό εύχολόγιον έπεςεν άπό των χειρῶν της.

Ο Μαρκησίας έσπευσε νά τό άναγείρῃ, και δι' φωνῆς τρε-

χωσμένας παρειαί της αἱ ρόδινοι άντέκιντο εις την λευκήν της κόμην. Τό
όλον της έπρόδιδε την γαλήνην τής ψυχῆς της.

— Έμαθες δι' τί ό φίλος σου έρονεύθη; 'Οχι· και όμως έχεις τό ύφος
εύχαριστήμενον. Τί συνέβη;

— Ηκολούθησα τās συμβουλὰς σας και τās εύρίσχω καλὰς. Τό πρόσωπον
τό όποιον γνωρίζετε έσυχώρησε την άνοήσίαν και κακίαν μου.

— Α! ώμιλήσατε.

— Ναί· την επανείδον. περιποιείται ήδη την θέαν τοῦ συζύγου, ήτις καθ'
όλα τὰ φαινόμενα δέν θά ζήσῃ πολὺν καιρόν. Πιστεύετε ότι κατηγοροῦν την κ.
Βωράνδ, ότι έρόνευσε τον σύζυγόν της; πράγμα ψευδέστατον, ως εγώ ήξεύρω
πολύ καλά. Καί τό φρικτόν της συκοφαντίας με έκαμε νά έννοήσω την άνο-
σίαν μου. Τέλος είμαι πολύ εύχαριστήμενος.

— Τῇ έδωκα τό έγγραφα έκείνα;

Μή δυνάμενος νά ψεύσῃ, έκλινεν άπλῶς την κεφαλήν εις σημείον συγκατα-
θέσεως.

— Δέν έσκέφθης ποτέ τον ήρώτησεν, πλέκουσα ταχύτερον, έάν ό φίλος σου,
έταμος ών, δέν έδωκεν ύπόσχεσιν τινά εις άλλην γυναίκα, ή περί γάμου, ή περί
οἱς δήποτε άλλης. . .

Ο Θεόδωρος ήγέρθη δι' ενός πηδήματος και ήρξισε νά διατρέχῃ μεγάλοις
βήμασι τό δωματίον.

— Όχι! είναι άληθὺς έκπληκτικόν, και τό παράδοξον είναι, ότι εγώ μέχρι
τῆς στιγμῆς δέν τό έσκέφθην. . . ένῳ σεις. . . 'Ω σὰς βεβαίῳ, μητερ, ότι
είθε ή μάλλον έκτακτος γυνή αὐθας γνωρίζω Έλαβε την κεφαλήν της μη-
τρός του εις τās δύο του χεῖρας και την ήσάσθη επανειλημμένως. . . έπειτα
επανῆλθε και έκάθησε νά σκερθῇ. . . Έχετε δικαίον είπε μετ' τινά λεπτά. . .
μόνος όμως δέν δύναμαι. . . έπρεπε. . . νά ζητήσωμεν εις τὰ χαρτιά τοῦ
Ραυμόνδου κανέν ίχνην επί τής υποθέσεως ταύτης. . . Άλλά πῶς νά έχωμεν
τὰ χαρτιά αὐτά;

μούσης έκ των δακρύων, τό άπέδωκε προς αὐτήν, ψιθυρίσας·
Μή με λητμονήτε εις τās προσευχὰς σας, άδελφῇ μου.

Έκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Άννα Ν. Σερούτου.

ΑΙ ΑΤΡΥΠΙΝΑΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Αίαν ένδιαφέρει τās μητέρας νά γνωρίζουν τινά άφορῶντα εις τον
ύπνον των μικρῶν αὐτῶν. Διότι είναι όλως άνωφελές νά επιχειρήσῃ
τις νά κοιμήσῃ τό παιδίον, ένῳ πρέπει νά είναι έξυπνον. Κατ' την
πρώτην έβδομάδα τό παιδίον δέν έξυπνᾷ ή δι' νά φάγῃ, και επανα-
κοιμάται πάλιν όταν ή πείνά του κατευνασθῇ. Μέχρι των δύο μηνῶν
κοιμάται 21 ώρας επί των 24 και έάν θέλουν νά τό άφήσουν έξυπνον
άνησυχεῖ. Μέχρι τοῦ πρώτου έτους 14 ώραι άρκούν άνα πᾶν εικοσιτετρά-
ωρον. Κατ' τό δεύτερον τό νήπιον πρέπει νά κοιμάται δέκα ώρας την
νύκτα και δύο ώρας κατ' τό διάστημα τῆς ήμέρας.

Δεκαετὲς τό μικρόν δέν πρέπει νά κοιμάται πλέον των δέκα ὥρων.
Έάν κατακλίνεται άργά, πρέπει νά έξυπνᾷ και άργά. Οὐδέν ότον ό
ύπνος ώφελεί περισσότερο την αὔξησην αὐτοῦ και την θρέψιν. Άλλά
τὰ παιδιά ως και οἱ έφηβοὶ δέν έχουν όμοίαν άνάγκην ύπνου· άλλα θέ-
λουν περισσότεραν ὥραν και άλλα όλιγωτέραν, άναλόγως τῆς φύσεως
και τῆς ιδιοσυγκρασίας των.

ΣΥΜΒΟΛΑΙ

Αἱ μεγάλαί όπαι των περικημίδων επιδιορθώνονται, έάν θέσωμεν
έπ' αὐτῶν τεμάχιον φιλέ και κατόπιν τās βάψωμεν.

Όσαι εἰς ήμῶν πάσχουν εἰς όξειδώσεων τοῦ στομάχου, καλὸν θά είναι
νά μεταχειρίζονται έντός τοῦ ύδατος προς πλύσιν τοῦ στόματος και
των οδόντων ολίγας σταγόνas άμμωνίας. Τούτο άποδιώκει πᾶσαν πη-
γὴν νόσου και δροσίζει τό στόμα.

Τὰ πλὴ στενά δακτυλίδια στρεβλώνουν τοῦς δακτύλους. Πρέπει
νά τ' αφαιρῶμεν δι' νά μή εύρισκώμεθα άργότερα εις την άνάγκην
νά τὰ κόψωμεν. Ίδού έν μέσον δι' νά τὰ έκβάλλωμεν εύκόλως. Βρέ-
χομεν τον δάκτυλον εις τό έλαιον και κατόπιν τον βουτῶμεν εις πολὺ
ψυχρὸν ύδωρ.

Συμφέρει πολὺ εις την υγείαν νά μή κυρτόνωμεν τό σῶμά μας,
εἴτε καθήμεθα ή κοιμώμεθα, ή ιστάμεθα. Διότι όχι μόνον παραμορ-

— Ζήτησε τα από την χήραν του, είπεν ήρώτης ή κ. Benoist.

— Από αὐτήν; ήρώτησεν έκπληκτος ό Θεόδωρος.

— Βεβαίως, δέν δύνασαι νά τὰ κλέψῃς νομίζω. . . Μοι φαίνεται ότι τό
συμφέρον τῆς κυρίας αὐτῆς άπαιτεῖ νά γνωσθῇ ή αἰτιολογία· έάν ήμην έγώ δέν
θά έκοιμώμην ήμέραν και νύκτα, έως οἱ νά διεχύνετο πῶς εις τό σκότος.

— Καί αὐτῇ δέν κοιμάται. . . είπεν θλιβερός ό Benoist.

— Λοιπὸν έάν είσαι φίλος της, πρέπει νά τῇ αποδώσῃς την ήσυχίαν, ής
έχει άνάγκην. Τό φιλικόν σου καθήκον σοί τό ύπαγορεύει. . . και τότε έάν
σοῦ άρέσῃ ή όχι είναι υπόθεσις μετ'ξύ των δύο.

— Έχετε δικαίον, μητερ μου, είπεν ό νέος έγαιρόμενος, όταν δέν θά με χρε-
ιάσθε πλέον τότε θ' άναχωρήσω. . .

Δύνασαι ν' άναχωρήσῃς και σήμερον, άλλ' άκούσόν με καλά. Σέ αγαπῶ
και επιθυμῶ νά σε ιδῶ εύτυχῇ. Έάν ή κυρία αὐτῇ έίπῃ τό βλέμμα της επί
σέ, άφοῦ μέχρι σήμερον ύπῆρξε τόσον δυστυχῆς, θά είναι εύτυχῆς δι' τούτο,
διότι είσαι καλός. Έγώ όμως είμαι γυνή τιμᾶ, ως υπῆρξεν ή μήτηρ μου και
ή προμήτωρ μου και όλαί αἱ γυναῖκες τῆς οικογενείας μου. Δέν θέλω την γυ-
ναῖκα σου νά την δεικνύουν δι' τοῦ δακτύλου και νά λέγουν. « Η γυνή αὐτῇ
έφόνευσέ τον σύζυγόν της. Πρέπει νά ήναι γνωστὸν διατῇ
έπρασῃ τούτο. Όλίγον με μέλει έάν θά συκοφαντήσουν την γυναίκα σου, άρκει
νά δύνασαι ν' άποδείξῃς την αἰτιολογίαν, άλλως ό γάμος σου θά μοι προσένησῃ
λύπην. Δι' τούτο σοί λέγω. . . Ζήτησε νά άνακαλύψῃς τό μυστήριον.

— Εἶπες ή φρόνησις προσωποποιημένη, μητερ μου, και σας εύχαριστῶ, είπεν
ό Θεόδωρος φίλῶν την έρρυτιδωμένην χεῖρα τῆς μητρός του. Θά ακολουθήσω
την συμβουλήν σας και θά εύρω ότι ζητῶ.

Ημέρας τινὰς βραδύτερον ό Θεόδωρος παρουσιάσθη εις τό μέγαρον δέ Βω-
ράνδ. Η κ. Μονκλάρ ήτο εις καλλίτεραν κατάστασιν και τον έδέχθη μετ'ά
χαρᾶς προφανούς.

Ο χείμων τῇ επανέφερε τās παλαιὰς φίλας της, φίλας αἰτινες διεληθοῦσαι

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Η Έστελλα μετ' δύο ήμέρας περί την ένδεκάτην έκρουε την θύραν τῆς
κ. Πόλρεϋ οὐχ' άνευ συγκινήσεως. Αὐτῇ ή ιδία εξήρχετο έκείθεν πρό όκτώ
μηνῶν ως νύμφη, πορευομένη προς την εύτυχίαν. Μόνη κατ' την τελευταίαν
νύκτα έδοκίμοζεν επί των γυνῶν ὥων της τὰ κοσμήματα τῆς μητρός της. Η
άκτινοδόλος έκείνη όπτασία, ή τελευταία ήμέρα τῆς έλευθερίας της ως νεάνι-
δος, τῇ έφερε δάκρυα εις τοῦς οφθαλμούς, ένῳ παρητῇ τὰ διάφορα κοσμή-
ματα και λοιπούς τῆς νύμφης στολισμούς.

— Έστελλα, είπεν αῖφνης φωνή τις εις τό οὐς της, φωνή σχεδόν παιδική,
όταν θά ύπανδρευθῶ, θά έρχομαι νά σε βλέπω, θέλεις; λέγει.

Η κ. δέ Βωράνδ έστράφη άποτόμως και είδε προσηλωμένους έπ' αὐτῆς
τοῦς οφθαλμούς τῆς 'Οδής· τῆς λάμποντας έκ γενναϊότητος, έκείνης ής έν τῷ σχο-
λεῖν υπῆρξεν ή μικρά μήτηρ επί τόσον καιρόν. Σὺ; είπε καταληφθεῖσα υπό
τρυφερότατης χαρᾶς. Με αγαπᾷς λοιπόν πάντοτε;

— 'Ω ναι θά ιδῇς τον μνηστῆρά μου. Είναι πολύ κομψός, τον άγαπῶ
πολύ, και θά τον άγοπήσῃς και σύ. . .

Η Έστελλα έκυψε και έφίλησε την μικράν εις τό μέτωπον. Εἶπαι ή αγα-
πητή μου κόρη άκόμη και θά σε αγαπῶ πάντοτε δι' ότι μοι είπες. 'Ο Θεός
θά σ' εύλογήσῃ δι' την καλήν σου καρδίαν. . . Έδωκας αἰνιγμῶς τό ποτήριον
τοῦ ύδατος εις τον πτωχόν.

— Λοιπὸν θά έλθῃς εις τό σπίτι μου;

— Θά ιδώμεν άργότερα. . .

φώνομεν τὸ σῶμα καθιστῶσαι αὐτὸ ἄσχημον, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ὑγιεινῆς καταστρεφόμεθα.

Ἡ κύρωσις ἐρεθίζει τὸν στόμαχον, τὰ ὄργανα τῆς κοιλίας, διακόπτει τὰς ἐλευθέρας κινήσεις τοῦ στήθους, ἐξασθενεῖ τὴν λειτουργίαν τῶν ὀργάνων τοῦ θώρακος, καὶ τέλος καταστρέφει τὴν ἰσορροπίαν τοῦ μυϊκοῦ συστήματος. Κοιμώμεναι εἰς προσκεφάλαια πολὺ ὑψηλὰ δυνάτον νὰ καταστῶμεν ραχητικά. Ὅλοι οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ κρατῶσι τὸ σῶμά των εὐθυτενὲς βεβαίως, κατεπονοῦσιν ὑπερβολικὰ τὸ μυϊκὸν σύστημα καὶ ἀπαιτεῖται μεγάλη προσπάθεια, ὅπως τὸ κακὸν ἐπανορθωθῇ.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς

Δευτέρα 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Αἰδηψόν, Στυλίδαν καὶ Βῶλον.

Τρίτη 7 π. μ. διὰ Κέα, Κύθον, Σύρον, Νάξον, Ἀμοργόν.

Τρίτη 8 π. μ. διὰ Κύθηρα, Γύθειον, Καλάμας, Κατάκωλον, Πάτρας, Κέρκυραν, Τεργέστην.

Τετάρτη 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Αἰδηψόν, Βῶλον, Σκιάθον, Σκόπελον.

Παρασκευή 8 π. μ. διὰ Σίφνον, Μήλον, Χανία, Ῥέθυμνον, Ἡράκλειον.

Παρασκευή 9 π. μ. διὰ Χίον, Σμύρνην.

Παρασκευή 12 μεσημέρ. (διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ) διὰ Κόρινθον, Δουράκιον, Πάτρας, Μεσολόγγιον, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παξούς, Κέρκυραν, Λευκάδα, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Κόπραϊν ν καὶ Κραβασαράν.

Παρασκευή 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, Αἰδηψόν, Στυλίδαν, Ὠρεοὺς καὶ Βῶλον.

Σάββατον 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Κύμην καὶ Σκύρον.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πατρῶν

Πέμπτη 8 μ. μ. κατ' εὐθείαν διὰ Κέρκυραν καὶ Τεργέστην.

ΚΥΡΙΑ ἔχουσα ἀρίστας συστάσεις ζητεῖ θέσιν ἐπιμελητρίδας ἢ οἰκονομοῦ εἰς τι Σχολεῖον ἢ καὶ εἰς καλὴν τινα οἰκογένειαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

τὸ πλεῖστον τοῦ βίου των μετ' αὐτῆς δὲν εἶχον λόγους. ὅπως ἐξετάζουν ἤδη τὰς προλήψεις τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο ἐχάρη ἰδοῦσα τὸν Θεόδωρον καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ γευματίσῃ μαζὶ των. Ἐκεῖνος ἐδέχθη, ἐλπίζων ὅτι οὕτω θὰ ἠδύνατο νὰ σπουδάσῃ τὴν Ἑστέλλαν ἐκ τοῦ σύγγεγος. Μετὰ πολλὰς ἐπισκέψεις, ἀπέφασκε νὰ τῇ ζητήσῃ ἰδιαιτέραν συνδιαλέξιν. Ἐκείνη ἐξεπλάγη ταραχθεῖσα. Ἐν τούτοις ὥρισεν ἡμέραν τινὰ καὶ ὥραν, καθ' ἣν ἐγνωρίζεν ὅτι ἡ θεὰ τῆς ἦτο πολὺ ἐνησχολημένη μετὰ τὸν ἐπιστάτην των κτημάτων τῆς. Ἡ καρδιά τῆς ἐπαλλε ταχύτερον ὅταν κατέβαινε τὴν κλίμακα πρὸς τὸ πρῶτον πάτωμα, ὅπου καὶ πρὸ τινων μηνῶν ὑπὸ ὅλων διαφόρους συνθήκας εἶχε δεχθῇ τὸν νέον ἄνδρα. Συγκεινημένη ἀκουσίως τῆς κατόρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ταραχὴν τῆς, εἰσερχομένη καὶ δίδουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα. Ἐν βραχεὶ ἐδικαιολόγησε τὴν αἰτίαν, ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ προβῇ εἰς τὸ διάδημα ἐκεῖνο.

— Ἀνεκαλύψατέ τι;

— Ὅχι, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου με συνεδούλευσε νὰ ζητήσω, ὅπως τὸ μυστήριον ἀποκαλυφθῇ.

— Ἡ μήτηρ σας; διεκοίμην ἡ Ἑστέλλα, ἡ μήτηρ σας εἶχε τὴν καλὴν σύντην;

— Ἡ μήτηρ μου, σὰς ἐκτιμᾷ κυρία, καὶ σὰς ἀγαπᾷ ὥς πρέπει νὰ τὸ πράττει πᾶσα ψυχὴ εὐθεῖα, γινώσκουσα τὴν δυστυχίαν σας.

Ἡ Ἑστέλλα ἐχαμώσας τοὺς ὀφθαλμούς. Ποία δρόσος θεοὶ οἱ λόγοι οὗτοι διὰ τὴν τελευτημένην τῆς καρδίαν. Ἐπὶ τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν κόσμον γυνή, ἥτις χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐλπίδα. . . . Ἀναμφιβόλως, ἀφ' οὗ ὁ Θεόδωρος τῇ ἀπέδιδε δικαιοσύνην, ἐξηγήθη βεβαίως πρὸς αὐτήν. . . .

— Ἡ μήτηρ μου, ὑπέλαθεν ὁ Θεόδωρος μαντεύων τὴν σκέψιν τῆς, ἐνόησε τὴν θέσιν σας. . . . ὀφείλω μάλιστα νὰ εἶπω ὅτι μοῦ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. . . . καὶ ἐκείνη με συνεδούλευσε νὰ σὰς ζητήσω τὴν ἄδειαν, ὅπως ἐρευνήσω εἰς παλαιὰ χαρτὰ τοῦ Ραυμόνδου, εἰς τὰς ἐπιστολάς τῆς νεότητός του, ὥστε εὐρεθῇ ἐκεῖ ἔχνος τι τραγικοῦ συμβάντος.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι, αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον, τὰς συνδρομάς των, νὰ ἀποστείλωσιν αὐτάς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Οὕτω μᾶς ἀπαλλάττουσιν τῆς ἀνιάρως φροντίδος νὰ γράφωμεν πρὸς αὐτάς ἐπιστολάς, καὶ διὰ τῆς προθυμίας των μᾶς ἐνισχύουν εἰς τὸ ἔργον μας. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν πρὸς τὰς καὶ τοὺς κ. κ. ἀνταποκριτάς μας.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ

Ι. ΤΣΑΜΗ

Ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου.

Δέρματα ἐκλεκτά, τέχνη καὶ καλλιισθησιὰ εὐρωπαϊκῇ, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Ριππὲ διὰ τὴν Γαλλίαν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΔΩΝ

ΘΕΑΝΟΥΣ ΔΑΜΑΛΑ

Ἀνωθεν τοῦ καταστήματος Γκιώρα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ κεῖται τὸ ἐργοστάσιον γυναικείων πιδῶν τῆς κ. Δαμαλᾶ. Ἐσχάτως τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο ἐπλουτίσθη μετὰ νέα ὑλικά, οἱ ἐν αὐτῷ δὲ κατασκευαζόμενοι πιδῶι εἶναι καλλιτεχνικώτατοι. Ἡ κ. Δαμαλᾶ δέχεται καὶ παραγγελίας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ὅς ἐκτελεῖ μετὰ μεγάλῃς ἀκριθείας εἰς τιμὰς κατωτέρως παντὸς συναγωνισμοῦ.

Τὸν περητῆρητε καλῶς καὶ μετὰ προσοχῆς. . . .

— Ἐχετε δικαίον. . . . ἔλθετε νὰ σὰς ὁδηγήσω εἰς τὸ διαμέρισμά μου.

Ἡ κ. δὲ Βωράνδ, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ σκοτεινοῦ δωματίου, ἐνθα ὁ Ραυμόνδος εὗρε τὸν θάνατον. Τὰ πάντα ἦσαν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Τὰ κρησπώγια ἔφερον εἰσέτι τὰ κηρία. Ἐπὶ τοῦ γραφείου ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ ἀντικείμενα. Ὁ Θεόδωρος ἤσπλυνε πιεζομένην τὴν καρδίαν του, ὅταν διήρχετο τὸν σάβαν τοῦ δωματίου ἐκεῖνου. Ἡ σκιά τοῦ φίλου του τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐφαίνετο ἐκεῖ που πλανωμένη. . . . Εἰσῆλθεν ἐν τούτοις ἀκολουθῶν τὴν Ἑστέλλαν, ἥτις ἐπρωχώρει πρὸς τὴν ἐστῖαν. Ἐττικμάτησεν ἐκεῖ περπατηρὸς μέρους τοῦ πατώματος, τὸ ὅποτον εἶχον ξύσει. . . .

Ἐδῶ ἐκηλίδωται τὴν ἐσθῆτά μου, εἶπε χαμηλοφώνων. Ἡ κηλὶς τοῦ αἵματος ἐκεῖνου ἔπρεπε νὰ μείνῃ πάντοτε ἐπ' ἐμοῦ, καὶ ὁ Θεὸς ἤξευρε ὅτι θὰ εἶδεν ὁλόκληρον τὸ ἰδικόν μου, διὰ νὰ τὸ ἐμποδίσω νὰ χυθῇ. Συνεκράτησε τὴν συγκίνησίν τῆς καὶ ἤνοιξε συρτάριον, ἐξ οὗ ἔλαβε κλειδίαν τινὰ καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς τὸν Θεόδωρον.

— Κράμετε τὸ καλὸν σας, κύριε εἶπεν. Ἐπὶ τοῦ ἐπίπλου τούτου καὶ ἐντὸς τοῦ γραφείου θὰ εὕρητε ὅ,τι δύναται νὰ σὰς διαφωτίσῃ. Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων καὶ θὰ σὰς περιμένω παρ' ἐμοῦ.

— Μὲ ἀρίνετε; ἐν τούτοις ἡ παρουσίᾳ σας θὰ ἐδικαιολογεί. . . .

— Εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὅποτον εὐρισκόμεθα σκεφθῆτε. . . . ἔμεθα ἐδῶ ὡσεὶ ὁ φίλος του, ἐγὼ, ἡ σύζυγος τοῦ ἀποθνήσκοντος, ὅπως ἐπανορθώσωμεν ἀδίκημά τι ἢ ἀνακαλύψωμεν ἀδυναμίαν, τινὰ, ὥστε ἥτις θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ ὑψώσω τοὺς ὀφθαλμούς ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ ἀπολογηθῶ δι' ὅ,τι κατηγορήθην. Ὁ Θεὸς μοὶ εἶναι μάρτυς, ὅτι σέβομαι τὴν μνήμην τοῦ Ραυμόνδου ὅσον καὶ σὺς. . . .

— Συγγνώμην, εἶπεν ὁ Θεόδωρος· δὲν δύναμαι ν' ἀνοίξω τὸ γραφεῖον. . . ἡ κλειὶς δὲν στρέφει ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ.

(ἀκολουθεῖ)